

2012. január 1. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 33,6: Az ÚR félelme lesz a kincse.

Nyugodt, szabad és gazdag életet ígér Isten annak a népnek, mely nyomorúságából kiált az ÚRhoz. A jelen még arról szól, hogy mint sáskák és szöcskék, úgy ugranak az istentelenek a zsákmányra, gátlástalanul rabolnak és pusztítanak. A világ, a körülöttünk levő gonoszság, erőszak, igazságtalanság megváltoztatására kicsik és erőtlenekek vagyunk, legfeljebb annyit tehetünk, mint sok esetben a bibliai időkben élők, hogy megállapítjuk, mi van a világban. És mindenképpen azt is tennünk kell, hogy Istenhez fordulunk, Neki mondjuk el azt, ami szívünkön van, azt, ami minket ér. És még itt sem szabad megállni. Jó, ha az eddigi lépéseket megtettük, jó az, ha nem magunk akarunk rendet teremteni, hanem Istenhez jövünk, kiöntjük Előtte szívünket. Amit még tennünk kell, az, hogy figyeljünk az ÚRra, és várjuk az Ő válaszát, vezetését, szabadítását, áldását. Mielőtt Isten cselekedne, az övéinek elmondja, amit tenni fog, hogy várják gyermekei az Ő szabadítását. És gyakran beszél Isten arról is, ami utána következik, a békességről, a szabad és gyümölcsöző életéről, az áldásokról.

Az Isten által megszabadított nép egyik jellemzője az, hogy féli az URat. Látva és átélve Isten csodáit, hatalmas tetteit, az övéi megtanulják Isten félelmét, amiről sokszor elhangzik, hogy nem rettegést jelent, hanem tiszteletet, megbecsülést, Előtte való hódolatot, Neki való engedelmisséget. Istennek félelme értékke lesz a nép között. Ajándék és kincs számunkra, hogy Istent ismerhetjük, szabadítását átélhettük, kegyelmét befogadhattuk. Érték és kincs, hogy Neki szolgálhatunk, örömmel és készséggel engedelmeskedhetünk jóra vezető Szavának. Ha felsorolni kellene azokat a kincseket, mélyekre vágyunk, vagy azokat, melyeket elérhetőnek gondolunk 2012-ben, nem sok ember listáján szerepelne az ÚR félelme. Tegyük fel ma ennek az évnek minden napjára, feladataink közé is, és értékeink közé is, amit a zsoltár így fogalmaz: *Féljétek az URat, ti szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők.*

2012. január 2. – hétfő

Péter első levele 5,7: Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.

Egy ifjúsági ének, mely nem napjaink válságos helyzetében, hanem sok évvel ezelőtt íródott, így fogalmaz: *sok a gond, betegség, sok a bak, nehézség, honnan jön ilyenkor segítség?* Akinek nincs gondja, nem mond igazat. A kérdés az, hogy mit, mennyit akar egymaga megoldani, mit és mennyit akar emberek és eszközök segítségével elintézni, mikor és hogyan fordulunk Istenhez. Péter azt írja, hogy minden gondot Istenre bízunk. Nincs olyan apróság, ami Őt ne érdekelné, és nincs olyan nagy probléma, amire Neki ne lenne megoldása. Még akkor is, amikor valamire tudom a megoldást és van is rá lehetőségem megoldani, Istennek elmondom, tanácsot kérek Tőle, hogy jól cselekedjem.

Nagy békességet jelent, és élő reménység alapját, ha tudom, jó kezekben van valamilyen kérdés. Amikor hittel teszem Isten kezébe életem minden problémáját, megnyugszik lelkem. Nemrég egy fontos iratot kellett eljuttatni valakinek, aki elég nehezen elérhető. Szinte két hétig kerestem a megoldást, fontos volt, hogy idejében kapja meg a illető, másként elmaradhat az iratban szereplő probléma megoldása. A válasz majd pár hónap múlva érkezik csak, de igazi megkönnyebbülés volt, amikor visszajelzés érkezett, az irat a címzettnek átadatott. Innen már nincs felelősségem, rám csak annyit bízta, hogy eljuttassam a dokumentumot, a megoldás mikéntje, ideje nem rám tartozik. Ilyen érzés az, amikor valaki hittel Isten kezébe teszi gondjait. Tudja, Istennek hatalma van azok megoldására, Ő jóakarattal van irántunk, bármilyen választ adna, az a lehető leghasznosabb nekünk. Még az időzítés is tökéletes lesz, mert isten nem késik. Akkor már csak az a dolgom, hogy reménységgel, bizalommal váraкоzzak, s csodáljam az ÚR munkálkodását. Ennek az évnek minden gondja legyen, Atyánk, a Te kezében.

2012. január 3. – kedd

Mózes harmadik könyve 19,32: Az ősz ember előtt kelj fel, és becsüld meg az öreg embert.

Tizenkilencedik században játszódó történetről szóló filmet nézünk, együtt a gyermekekkel. Egészen más volt a világ, százegynéhány évvel ezelőtt, egyezünk meg, látva az öltözetet, a szokásokat. Kiszalad a számon: noha nem volt telefon, tévé, számítógép, szerintem szebben éltek akkor az emberek. Általános döbbenet a gyermekek részéről. Hogyan nevezhető az akkori élet szépnek? Egy példába menekülök: nézzétek meg az akkori illemet, a modort, ahogyan tiszteli egyik ember a másikat, s ha valamiben nem ért egyet, annak is milyen udvarias formán ad hangot. Nem sikerült meggyőzzem őket, az sms nyelvezet jobban tetszik nekik, sokkal kézenfekvőbb úgy köszönni egymásnak, hogy „csá”, a felnőtteknek legfeljebb, hogy „...kívánok”, mint a cirkalmas, bonyolult, hosszú „jó napot kívánok”, netán az „alázatos szolgája”. Természetesen világos számunkra három tény. Az egyik, hogy amit a filmek mutatnak be, nem biztos, hogy arra építeni lehet, de azért sok korabeli dokumentum alapján nem lehet távol a valóságtól ez a kép. A második igazság az, hogy nem térhetünk vissza az időben, hiába sírjuk vissza akár saját gyermekkorunkat, az nem jön el még egyszer, sem annak szokásai, értékrendje, mert a világ szüntelen változik. És az is tény, hogy sem gyermekeinket, sem másokat nem tudunk jó irányba változásra bírni azzal, hogy nekünk tetszik valami, avagy rábeszéléssel, netán kényszerrel. Mindezek tudatában, mégsem adhatjuk fel. Egyrészt nem adjuk fel a szépre, jóra való törekvést, leginkább példamutatás által. Nem kétszáz éves ruhába akarunk öltözni, de azt, ami szép és hasznos volt, a jó modort, a tiszteletet, a helyes viselkedést továbbra is követendő értéknek tartjuk. Másrészt pedig, és ez a fontosabb, azt az értékrendet, amit a Biblia állít elénk, minden korban igaznak és követendőnek fogadjuk el.

Amikor a mai fiatalok helytelen viselkedése kerül szóba, leginkább ez a kézenfekvő példa: még a buszon sem adja át a helyét ma a fiatal az időseknek. Ez viszont már a jéghegy csúcsa. Mögötte ott van egy megváltozott értékrend. Mózes könyve nem arról beszél, hogy átadni a helyet, amikor az idősebb leülne, hanem arról, hogy felkelni az idősebb előtt, tiszteletadásból. A megbecsülés így fejeződött ki abban a korban. Ma már csak a rangban magasabb előtt kelnek fel az emberek, de nem tiszteletből, hanem a szabályok betartásáért. Felkelni és megbecsülni, a kettő egyszerre történik. A megbecsülés, mely szívünkéből fakad, cselekedeteinken is meglátszik. Ma, amikor nagyon tiltakozik az új nemzedék minden szabály és tanítás ellen, nekünk következetesen, hosszú idő múlva beérlelődő értéknek kell példát mutatni, tisztelettel és megbecsüléssel viseltetni az idősek iránt.

2012. január 4. – szerda

Pál első levele a korintusiakhoz 13,6: Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.

A szeretetről van szó, az igazi szeretet olyan, hogy az igazságnak örvend csupán. Ma egy konkrét példa segítsen az elmélkedésben. Elgondolkodtatott egy jelenség, s amikor ezt az ígét olvastam, kapcsolatot éreztem vele, ezért leírom. Az internet egyre jobban hozzátartozik az emberek mindennapjaihoz, ezért is terjed az, hogy itt kell szavazni, melyik legyen egy kategóriában a legjobban sikerült fénykép, a legszebb hóember, a legjobb könyv, a legkörnyezetkímélőbb autó és így tovább, ma már naponta lehet ilyenekkel találkozni. És találkozunk időnként keresztyén levelezőlistákon olyan felhívással, hogy szavazatok erre, amarra a képre, termékre, személyre, mert ő az unokaöcsém, mert ő a mi városunkból való, és így tovább. Sokan vissza is jeleznek, hogy ezt megtették. Nem vagyok én sem kivétel. Egyszer azonban megálltam. Megnéztem az illető kategóriában, mire lehet még szavazni, kikkel versenyzik a kedves testvérem pártfogoltja. Nem lévén szakértő az illető területen, egyszerűen azt tudtam

megállapítani, hogy tíz versenyző közül az, akire én is voksoltam, egyáltalán nem nyerte el alkotásával tetszésem, a többiek között alig akadt gyengébb. S akkor bennem feszültség volt és kérdések fogalmazódtak meg. Nagyon szép és akkor eredményes is volt a testvérek összefogása. De igazságtalannak éreztem mégis. Örvendtem, hogy egy istenhívó lett a díjazott, azonban sajnáltam azt, aki művészileg értékesebbet alkotott, mégsem nyert. Felháborodással állapítom meg, hogy a világban mennyi az igazságtalanság, de nekem sincs bátorságom visszautasítani egy hívó testvér kérését akkor, amikor olyat kér, amit nem lehet teljes egyenességgel megtenni. Az internetes példa azért jó, mert így nem a mindennapi élet sokkal komolyabb következményekkel járó tetteiről kellett beszélni. Pál nem azt írja itt, hogy ne örüljete a hamisságnak, hanem megállapítja, hogy a szeretetnek ez az egyik jellemzője. Ezzel önmagamban is lemeríthetem, megvizsgálhatom, hogy ez a szeretet lakozik-e bennem, munkálkodik, irányít-e engem. Adjon mennyei Atyánk mindnyájunk szívében igazi szeretetet, mely az igazságra bátorítson minket, az igazságot szeretetben vállaló keresztyénekké tegyen.

2012. január 5. – csütörtök

A prédikátor könyve 5,6: Bizony a sok álommal és a sok beszéddel együtt jár a hiábavalóság. Ezért féld az Istent!

Elemi iskolában, sőt, talán már az óvodában tanulják a gyermekek az ellentétpárokat. Előbb a legegyszerűbbeket, fehér-fekete, nappal-éjszaka, majd később nehezebbeket is. Aztán később valamiért sokan úgy gondoljuk, hogy vagy az egyik, vagy a másik, nincs szürke, nincs átmenet. S amikor nem az egyik, akkor biztos, hogy a másik. Ha valaki nem beszél, hallgat, ha valaki nem alszik, ébren van. A prédikátor nem állítja, hogy az egyiket kellene, s a másikat nem, nem mondja, hogy egyik rossz, s a másik jó. Hiszen ki tudna álom nélkül élni, mi értelme lenne annak, hogy tudunk beszélni, ha némasági fogadalmat tennénk egész életünkre. Az ige azt mondja, hogy a sok álom és a sok beszéd veszélyes, mert elkerülhetetlen lesz általa a hiábavalóság. A helyes egyensúlyt kell megtaláljuk, álom és ébrenlét, beszéd és hallgatás között. Ehhez gondolkodik úgy az ember, hogy akkor most elkerülendő a hiábavalóság, talán hallgatni kellene, vagy több éberség szükséges. A prédikátor másként tanít. A hiábavalóságot nem valaminek az ellentétére való törekvéssel kerülhetjük el, ez sokszor nem is sikerül. Az, amire törekedni kell, és ami megőriz a hiábavalóságtól, az Isten félelme. Időmmel úgy gazdálkodom, hogy tudom, azzal is Isten dicsőségére kell élnem, nem tékozolhatom hiábavalóan. Beszédem is az Ő magasztalását szolgálja, ezért nincs helye a hiábavaló fecsegésnek. Ha szabad egész röviden ide is időszerű példát említeni, az úgynevezett világhálós csevegő programok is gyakran szolgálják a hiábavalóságot, nagyon sokszor üres fecsegés történik, ami időt rabol, és nincs áldása. Valóban igyekeznem kell fegyelmezni nyelven, jól beosztani időm, de mindezeket leginkább úgy érhetem el, ha az ÚRra gondolok, Őt szolgálom, tisztelem, dicsőségére igyekszem élni.

2012. január 6. – péntek

János evangéliuma 14,15: Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat.

Annyira egyértelmű a Szentírás üzenete, annyira világos Megváltónk minden szava, szinte azt gondolhatjuk hogy nem is lehet azt félreérteni. Talán nem is lehetne, ha az ÚR szavára figyelne minden ember, és nem arra, amit mi gondolunk arról, hogy talán ezt, am azt mondta Isten. Sajnos, erre kis közösségünkben is nagyon sok példát lehet látni és hallani elég gyakran. Azt állítja valaki, hogy a templomban nincs fűtés, jégcsapok lógnak a csillárról, három percenként énekel a gyülekezet, hogy ne fagyjon meg senki. Persze, ez kitalált eset most, de akár hetekig is lehetne erről beszélni az utcasarkokon, lehetne a részleteket ecsetelni, a harangozót szidni, mert nem gyújt be, aztán valaki elmondhatná, hogy begyújtana az, de nincs fa, és így tovább. Csak épp a templomba menni nem jut

senkinek eszébe, ahol meg lehet győződni arról, hogy kellemes meleg van, és minden ékes és szép rendben történik. Valahogy így van nagyon sok ember Isten akaratával, parancsaival is. Miért is adott volna Isten az embernek utasításokat, ha nem azért, hogy azokat betartsa. Ha nem tartja be, akkor Isten megharagszik, hiszen engedetlen az ember, amikor áthágja az ÚR akaratát. Ha pedig betartja, akkor Isten szereti őt, talán meg is jutalmazza, hiszen minden munkahelyen így történik, aki engedelmes, jól teljesít, azt szeretik, azt jutalmazzák. És innen lehet éveken keresztül gondolkodni, vitatni azt, hogy be tudjuk-e tartani a parancsokat, s ha nem akkor miért nem, s ha nem tudjuk, akkor nem is kell, és minél tovább okoskodunk, annál távolabb leszünk az igazságtól. Ne a magunk eszére támaszkodjunk, ne az emberek véleményét fogadjuk el, hanem figyeljünk Jézus Krisztusra. Ő azt mondja, hogy szeret minket, és ha mi is szeretjük Őt, akkor megtartjuk akaratát, szavának engedelmeskedünk. Nem tehetünk mást, mind ugyanazt az üzenetet ismételjük, hátha valakinél halló fülekre talál: Isten szeret, s ha ez a szeretet eljut szívedig, és viszont szereted Őt, akkor az lesz a természetes, hogy megtartod parancsait. A gyermek, aki érzi naponta szülei szeretetét, s látja, mennyit tesznek érte, abban leli örömét, ha szüleinek örömet szerezhet. Amikor áthágja szavukat, akkor maga is bánkodik, mert fájdalmat okozott az őt szerető szülőknek. Amikor engedelmes, akkor örömet szerez, maga is örvend, s még azt is felfedezi, hogy hasznára van, ha betartja a szülők szavát, hiszen azok mindent, amit kértek, nem önmagukért, hanem gyermekük javáért kérték. Szeretet nélkül, Krisztussal való élő kapcsolat nélkül minden törekvésünk a parancsolatok betartására erőltetett, fárasztó, elkedvtelenít és kudarcra van ítélve. Ezért először halld, szeret Isten. Utána te is szeresd az URat teljes valódból, és tartsd meg az Ő parancsait.

2012. január 7. – szombat

Zsoltárok könyve 63,7: Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden órváltáskor rólad elmélkedem.

Dávid Júda pusztájában írta ezt a zsoltárt. Éjszaka is Istenre gondol, Isten dolgait forgatja elméjében. Én mire gondolok fekvőhelyemen? Amikor felébredek, legtöbbször azt tisztázom első sorban, hogy milyen nap van, milyen feladatok várnak rám, mivel is kellene kezdeni a napot. Este eszembe jutnak a nap eseményei, örvendek, ha valamit sikerült megtenni, újra elcsodálkozom, vagy bosszankodom egy-egy ember dolgain, szavain, magatartásán, néha szomorú vagyok, mert nem sikerültek dolgok, amiket szerettem volna. Mindezekben magam és dolgaim körül forognak gondolataim, Dávid példája pedig arra ösztönöz, hogy Istenre figyeljek jobban. Mert a jó dolgok Isten áldásával sikerültek, a nehézségeket csak az Ő segítségével tudom leküzdeni.

Dávid Istenre gondol Istenről elmélkedik. Nem arról, hogy Istent miként segíti meg őt, hogyan menti ki majd a nyomorúságból. Hanem arról, hogy kicsoda Isten, milyen nagy az Ő hatalma, milyen érthetetlen az Ő szeretete, milyen bölcsék tervei, mennyire odafigyel gyermekeire. Elméletileg Isten gyermekei minden nap Isten szavával élnek. Sokan olvassuk reggel a Bibliát, és keveset elmélkedünk az olvasottakról, nincs időnk átgondolni, hogy az ige mit is mond Istenről. Amikor kijövünk istentiszteletről, mennyi ideig forgatjuk elménkben tovább az ígét, az üzenetet, mennyire mélyítjük el, alkalmazzuk a mindennapokban az ígét. Ahogy telik az idő, egyre több ige jut el hozzánk, egyre több eseményben, örömben, nehézségben látjuk az ÚR munkáját, tapasztaljuk segítségét és áldását, ezek által egyre jobban ismerjük Istent? Minden nap közelebb kerülünk Hozzá, mert Róla elmélkedünk, Istenre gondolunk szüntelen? Aki Róla gondolkodik, egyre jobban megérti Őt, az annál jobban fogja szeretni az URat, és annál szívesebben bízza Rá életét, életének minden részét, szeretetteit, annál nagyobb készséggel teszi az ÚR kezébe minden pillanatát életének. Csodálatos Istenünk van! Töltse be gondolatainkat is az Ő áldott jelenléte.

2012. január 8. – vasárnap

Mikeás próféta könyve 2,1: Jaj azoknak, akik álnokságot és gaztetteket terveznek fekvőhelyükön, és kora reggel végrehajtják, mert van hozzá hatalmuk!

Hogy milyenek ezek a mai fiatalok, panaszkodik az egyik anyuka. Képesek autóba ülni és elmenni két-három falun keresztül, hogy bulizzanak. A másik anyuka válaszol: ami azt illeti, a mi időnkben nem mentünk ilyen messzire, mert nem volt mivel, de annyira mi is elmentünk, amennyire lehetett. A mindenkor ember egyik alapvető jellemvonása, hogy addig megy el, amíg csak lehet. A bűnnel is, saját tisztátalan és sokszor ferde vágyainak teljesítésében is. Addig megy el sokszor az ember a törvénytelenységben, ameddig csak azt gondolja, hogy nem fedezik fel, nem leplezik le, nem kell megfizessen tetteiért. Sajnos, néha Isten gyermekei is hajlamosak azt megtenni, amire lehetőségük van, ha azt remélik, hogy nem tudódik ki tettük. Nagyon sok bűnöző nem tudja megindokolni tetteit mással, csak annyit mond, hogy megtette, mert lehetősége volt megtenni a rosszat. És milyen sok példánk van arra nézve is, hogy Isten gyermekeinek sem egyszerű megmaradni a hatalom mámorának kísértésében. Amikor lehetőség adódik arra, hogy hatalommal éljünk, netán visszaéljünk, korábbi ellenünk elkövetett tetteket megbosszuljunk, bizony nem egyszerű alázatosnak és szelídnek maradni.

Isten igéje arra bátorít, és sorol fel példákat is, hogy akik az Úréi, azok még fekvőhelyükön is az Úrról gondolkodnak. Mert ha gondolataink zabolátlanul elkalandozhatnak, és nem irányítjuk azokat, könnyen tévedhetünk a kísértés földjére. A gondolatoktól pedig a tettekig néha csak annyi van, amennyi hatalommal rendelkezünk, amennyi lehetőségünk adódik cselekedni a rosszat. Aki ezen a lejtőn halad, annak jaj, mondja a próféta. Hiszen kinek ne lenne világos, hogy Isten előtt nincsenek titkok, hogy Ő egyszer mindent előhoz, a rejtett dolgokat is. Sőt, megítéli még a rejtett gondolatainkat is, tanítja Pál apostol. A világ csak annyit vár el, és azzal bőven meg is elégszik, hogy viselkedjünk. Nem számít, mi van az egyes ember szívében, csak ne tegyen büntetendő dolgokat. Istennek fontos a szív, mert onnan indulnak ki még a cselekedetek is. Ezért szívünket kell Ő tisztává tegye, hogy még gondolatban se vétkezzünk. Amikor pedig hatalom adatik az ÚR követőinek, ők a krisztusi indulattal, alázattal igyekeznek szolgálni, hiszen a szolgálat által magasztaltatik az ÚR Neve, épül Isten országa, erősödik meg hitünk. Ha bármire adatott hatalom, kérjük Isten világosságát, hogy megértsük, hol, hogyan szolgálhatunk vele.

2012. január 9. – hétfő

Pál első levele a korintusiakhoz 2,5: Hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugszotok.

Hitünk alapja a mi URunk Jézus Krisztus, az, hogy mi Benne bízunk, Ő egyházunk és személyes életünk Feje, Ő a mi Megváltónk és Általa megyünk az Atyához. Erre az alapra épül mindaz, amit Isten akarata szerint, az Ő segítségével és áldásával sikerül felépíteni a lelki építkezés rendjén. Ma Isten hozzánk Igéje által szól, a Bibliában találjuk az Ő mindenre elégséges kijelentését, ezért egyházunk nem épít sem valamilyen egy személyes tévedhetetlen emberi uralomra, sem a hagyományokra, hanem egyedül Isten kijelentésére. Igyekezzünk az Ige szavára figyelve, szüntelen imádkozva, és ez által is Istennel élő kapcsolatot ápolva, a Lélek vezetésének engedelmeskedve épülni hitben, az ÚR akarata szerint építeni az Ő Országát. Amit építünk, Isten akarata, de az is az Ő akarata szerint történik, ahogyan építünk, ahogyan élünk, ahogyan naponként megéljük keresztyénségünket.

Mindez elméletben minden Istenhez ragaszkodó ember életében, és a gyülekezetek életében is így történik. Gyakorlatban azonban adódnak kérdések, problémák. Saját öemberünk néha beleszól életvitelünkbe, a gyülekezetek tagjai nem mindenben értenek egyet, keressük, hogy adott kérdésben

van-e a Bibliának útmutatása, vagy legalább olyan, amiből következtetni lehetne a helyes irányra. Megkérdezzük azokat, akik hitben élnek, és az ÚR adott nekik tiszta látást, bölcsességet. Utána nézünk, hasonló esetben mit tettek mások, esetleg régebbi korok tapasztalatait is hasznosnak ítéltjük. Ma Isten gyermekei szembesülnek sok olyan kérdéssel, melyben a világnak van egy többnyire elfogadott álláspontja, s mi keressük, vajon Istennek mi az akarata. Legyen szó abortuszról, eutanáziáról, de akár földönkívüliekről, vagy modern zenéről az istentiszteleten. Ezekben kellene megmaradni Isten vezetésében. De mi is az Ő akarata. Sokszor halljuk, hogy más korban élünk, azt is, hogy valami ma mást jelent, mint régen, vagy olyat, hogy ez üdvösség szempontjából közömbös. Jó az, ha Isten anyaszentegyházának van válasza a mai kérdésekre, de az is igaz, hogy sokszor nincs elfogadott, vagy még nincs elfogadott álláspont. Ilyenkor mi kell megkeressük a válaszokat. Pál ebben segít, mikor arra figyelmeztet, hogy ne a sok emberi hang, ne is az erősebb emberi hang legyen a fontos, hanem Isten ereje, bölcsessége, akarata. Mennyei Atyánk tapasztaltassa meg velünk minden alkalommal, hogy milyen az, amikor az Ő erejével munkálkodik bennünk és általunk, erősítve hitünket, megvalósítva az Ő terveit, építve az Ő Országát.

2012. január 10. – kedd

Jóel próféta könyve 2,13: Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az ÚRhoz!

A ruha megszaggatása a gyász jele volt a zsidóknál, a döbbenetet, a bánatot fejezték ki ezzel a cselekedettel. Ahogy az lenni szokott, idővel egy szokássá vált, a hangsúly már nem azon volt, hogy mit is fejez ki, hanem azon, hogy el kell végezni szinte szertartásszerűen minden olyan esetben, amikor a bűn miatt Isten haragja és büntetése következhet. Ha megszaggatjuk ruhánkat, ezzel elintéztük a kérdést, gondolhatták sokan. Ugyanezt teszi ma sok ember. Egyszer tizenhét éves lány jött el hozzám, hogy szeretne megházasodni, már várják a babát is. Nem is várta meg, hogy szóhoz jussak, hanem gyorsan folytatta, hogy tudja, hogy nem lehet összeesküdni, míg valami szöveget nem mond el egy presbiter előtt, mert házasság előtt együtt élt a jövődöbelivel, de nem gond, mondta, csak adjuk oda, mit mondjon, mond ő bármit, legyünk túl rajta. De hát az, amit ő valami szövegnek nevezett, az a bűnbánatot kellene kifejezze, Isten előtti bocsánatkérést, fogadalmat arra nézve, hogy az ÚR útjait ezután nem hagyja el. Nem lényeges, jött másodszor is a megerősítés, a fontos az, hogy apám kitagad, ha nem lesz egyházi esküvő, meg aztán lakodalom is kell, mert csak úgy kapunk ajándékot. Sokszor jut eszembe ez a formális szövegfelmondás, amikor vasárnaponként elmondjuk az ÚR imádságát, vagy hitvallásunkat. A ruhát megszaggatjuk, ha kell, elvégezzük a szertartásokat, megadjuk a módját, de nem jelent semmit a szívünkben. Isten azt mondja népének, hogy ne a külső cselekményekkel tartsanak bűnbánatot, ne azokkal fejezzék ki megrendülésüket vétkeik miatt, hanem szívükben legyen változás. Ha a szívben nincs megtérés, bánat a vétkek miatt, Isten igazi keresése, akkor mit sem ér bármilyen és bármennyi vallásos cselekmény. Isten azt szeretné, hogy Hozzá forduljunk, hogy Vele közösségben legyünk, hogy megáldhasson minket. Ezért kéri az igazi, szívből jövő, teljes megtérést.

2012. január 11. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 42,9: A régebbiek már beteljesedtek, most újakat mondok. Még mielőtt kibontakoznak, tudatom veletek.

Isten szavára lehet számítani, mert igaz és beteljesedik. Az ószövetségi nép életében erre sokszor volt példa, hogy az ÚR próféták által valamit parancsolt népének, s azt is elmondta, mi következik, ha engedelmeskednek, és megadatott a népnek meglátni Isten szavának valóra válását. Isten újat közöl most Ézsaiáson keresztül, és azt szeretné, hogy az, amit mondani fog, teljes elfogadást nyerjen a nép

részeről. Azért is tudatja előre, amit cselekedni szándékszik, hogy népe reménységgel várja azt. Ezekben a versekben Ézsaiás az eljövendő szolgáról beszél, akiben Isten Lelke gyönyörködik, akit népéhez és népéért küld el. Fel szeretné készíteni övéit a Küldött fogadására, az Ő felismerésére, amikor megjelenik majd. Az evangéliumok szerzői ezért is jegyzik le többször, hogy amint írva volt felőle, hogy beteljesedjék egyik-másik prófécia. Izráel népéről azt tudjuk, hogy Isten sok jel és csoda által mutatta meg nekik hatalmát, gondviselését és azt, hogy szava mindig igaz és meglesz mindaz, amit Ő mond. Próféták által hirdette az Ő választottjának eljövetelét. Izráel várta a Szabadító megjelenését. Jézus földi élete során sok alkalommal igazolta a próféciákat. Népe mindezek ellenére nem ismerte fel Jézusban Isten Fiát, hanem elutasította őt.

A prófécia azért íratott meg, mert számunkra is van benne üzenet. Mi is az ÚR szavára kell figyeljünk, építsük életünket, mert az igaz és beteljesedik. Nekünk is adott Istenünk sok ígéretet, melyeket elfogadva reménységgel tekinthetünk életünk minden napjára, hiszen Isten velünk van. Isten szava Jézusról szól, Őt kell meglássuk lelki szemeinkkel, felismerjük hatalmát és szeretetét, elfogadjuk Lelke által munkáját életünkben és bizalommal várjuk minden eddig be nem teljesedett ígéret megvalósulását. Köszönjük mennyei Atyánknak a kijelentett ígét.

2012. január 12. – csütörtök

A bírák könyve 6,23-24: Az ÚR azonban ezt mondta neki: Békesség neked, ne félj, nem halsz meg! Ezért Gedeon oltárt épített ott az ÚRnak, és így nevezte el: Az ÚR a békesség.

Gedeon idejében nem volt békesség. Izráel népe eltért Isten útjaitól, így nem maradt meg az Istennel való békessége. A midianiták többszörösen betörték az országba, elvitték a gabonát, jószágot, így a nép szüntelen feszültségben élt, félelem uralkodott közöttük. Gedeonnak sem volt békessége. Atyái Istenét már nem ismerte, nem tisztelte, helyette idegen istenek tiszteletére emelt oszlop emelkedett az udvarán. Az idegen bálvány azonban nem hozott békességet számára, hiszen dugva, a pajtában csépel egy kis gabonát, hogy, ha lehet megmentse a betörő idegenektől. Lopja a sajátját Gedeon, nincs békessége. Az ÚR angyala jelenik meg és szólítja meg Gedeont, aki döbbenet hallja Isten üzenetét. Amikor az angyal eltávozik, csoda által igazolva, hogy Isten küldötte szolt Gedeonhoz, ő megrémül. Meg fog halni, hiszen Isten angyalát látta, ez földi ember számára a pusztulást jelenti. A félelemre és a békétlenségre Istennek szava hangzik el, az ÚR békességet hirdet, és azt is, hogy nem fog meghalni. Isten azt adja az embernek, ami hiányzik, amire szüksége van, amit csak Ő adhat meg neki. Gedeon előtt még nagyon nehéz napok vannak. Közelebbről egy rettenetesen nehéz éjszaka, amikor ki kell vágja a bálványoszlopot. Tudja, hogy ennek lesz következménye, közfelháborodást fog kiváltani, ellene fordulnak honfitársai. Aztán Isten azt mondta neki, hogy ő fogja megszabadítani népét Midián kezéből. Ezt sem tudja sehogy elképzelni, hogyan történhetne meg. Az biztos, hogy nem lesz könnyű. És mindezek tudatában Gedeon tesz egy fontos, hitvallásszerű lépést: oltárt épít az ÚRnak, nem a falu által tisztelt bálványnak, hanem az ÚRnak, és elnevezi az oltárt ezzel a névvel: az ÚR a békesség. Mert az ÚR így szólította meg őt, hogy békesség neked. Még nincs meg ez a béke sem az ő szívében, sem népének életében, de már van egy oltár, egy hitvallás, egy bizonyágtétel, mely azt hirdeti: az ÚR maga békesség, és Ő ezt a békességet megadhatja, és meg is fogja adni. Isten most kihirdeti, kijelenti a békességet, majd azt meg is valósítja. Ha Isten békességet hirdet, én békesség Istenének ismerem el Őt. De jó lenne gyászolóktól hallani, hogy Isten nem csak az élet és halál Ura, aki elszólította azt, akit szerettek, hanem Isten a vigasztalás Istene, mert Ő egy temetésen így jelentette ki magát, és ezért a gyászolók annak ismerik el Őt. Betegektől lenne jó hallani, hitvallásszerűen, hogy Jézus az áldott orvos. Szegényektől, hogy Ő meggazdagító Isten. Hogyan szólított meg engem Isten?

2012. január 13. – péntek

Pál második levele a korintusiakhoz 4,6: Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.

Isten, aki... - így kezdődik sok imádság, erről szólnak hitvallások, az ember, aki megszólítja a Mindenhatót, előbb megvallja, hogy kinek tartja Őt, milyen hatalmas Isten az, akihez fohászkodik. Mi Atyánk, aki a mennyben vagy, tanít Jézus imádkozni. A zsoltárokból nagyon sok imádságot találunk, ezekben is legtöbbször elmondja az imádkozó, hogy kicsoda Isten, vagy még inkább az által vallja meg, hogy kinek tartja Őt, hogy felsorolja tetteit, melyeket eddig tapasztalt, melyekben Isten hatalmát, gondviselő szeretetét mutatta meg. Pál apostol is így kezdi ezt a vallomást, hogy Istenről tesz előbb bizonyosságot, akiről vallja, hogy hatalma volt, van arra, hogy teremtsen, hogy a világosságot ragyogtassa fel a mindenségnek. Ennek a teremtető hatalmú Istennek hatalmas cselekedete az, hogy a mi szívünk megváltozik, hogy abban világosság ragyog fel, hogy Isten ajándéka behatol a szívbe, ott legyőzi, megszünteti a sötétséget, a bűn uralmát, a lelki vakság állapotát. Isten ajándéka az, hogy alkalmassá tesz minket szív szerint felismerni Krisztusban Isten Fiát, meglátni Krisztus Jézuson Isten dicsőségét. Ehhez Isten teremtető erejére és munkájára van szükség. Az, hogy hiszek Istenben, Jézus Krisztust Megváltómnak fogadom el, hiszem, hogy Ő megfizette bűneim büntetését, s engem, nyomorultat mennyei Atyám büntetlennek fogad el és örökségem van országában, mind azért lehetséges, mert ezeket az igazságokat és csodálatos ajándékokat Isten megláttatta velem, megajándékozott a lelki világossággal, és arra is késszé tett, hogy mindezt ne csak igaznak tartsam, hanem el is fogadjam. Áldott legyen Isten, hogy világosságot teremtetett az első napon, és áldott legyen szent Neve, hogy szívünkben is világosságot teremtet. Él és maradj ebben a világosságban.

2012. január 14. – szombat

Márk evangéliuma 16,15: Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

Jézus missziói parancsát, melyet tanítványainak mondott mennybe való felemeltetése előtt a mindenkor egyház úgy értelmezte és értelmezi, hogy egyetemes parancs, mely minden korban érvényes az Ő követőinek. El is jutott az evangélium minden földrészre, ma már alig van olyan nyelv, inkább néhány nyelvjárás, melyen ne lenne elérhető az evangélium, ha nem is a teljes Szentírás, de annak egy része, fontos üzenete. Jézus tanítványai bármerre indultak volna, az evangélium hirdetése újnak számított, bárkinek hirdették az örömmüzenetet, azzal a missziói parancsot teljesítették. Ma viszont kevesen éreznek elhívást arra, hogy bennszületteknek, elszigetelten élő kis csoportoknak hirdessék Isten üzenetét. Akkor nekünk, a nagy többségnek ma mit jelent ez a parancs? Legyen szabad ma kicsit sajátosan értelmezni a jézusi ígét. Hirdessétek minden teremtménynek az evangéliumot. Az első sajátos megállapítás, hogy Isten teremtményei nem csak az emberek, hanem az élő világ egésze. Hirdetnünk kell az örömmüzenetet, a megváltást mindazoknak, akik sóvárogva várják Isten fiainak megjelenését. A második megállapítás pedig az, hogy miként kell hirdetnünk Isten üzenetét a világnak? Bizonyára szavakkal is. De nem csak szavakkal. Evangéliumot lehet hirdetni, sőt, hitelesen és hatásosan lehet hirdetni keresztyén magatartásunkkal, életvitelünkkel is. Azzal is, ahogyan viszonyulunk Isten teremtetett világához, a természetéhez, környezetünkhöz, az Isten teremtményeihez. Minden tettünk, a mód, ahogyan élünk azt kell képviselje, hogy ismerjük Istent, az Ő akaratát, a megváltás tervét, és azt az örömmüzenetet is, hogy *a teremtetett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgátságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára*. Tanítson mennyei Atyánk minket az ÚR ígétét, megváltását, akaratát elfogadni, hirdetni, életvitelünkkel képviselni mindenkor, mindenek számára.

2012. január 15. – vasárnap

Ézsaiás próféta könyve 5,8: Jaj azoknak, akik házat házhoz ragasztanak, és mezőt mező mellé szereznek, míg hely sem marad másnak, és csak ti laktok ebben az országban!

Akkor jaj ennek a világnak, mondhatjuk az ige alapján, mert ma mindenki így él, ilyen vágyakat dédelget. És jaj nekem is, mert noha nem valósítom meg azt, hogy házakat és mezőket gyűjtssek, vagy azt, amit ma jelentenek a házak és mezők, anyagi javakat, olyan földi értékeket, melyek biztonságot jelentenének, melyek halmozásával mások fölé kerekedhetnék, mégis, ezt szeretném. Csak nincs rá módom, lehet, hogy Isten kegyelme így akar megőrizni engem ettől a bűntől. Házakat és mezőket nem gyűjtök, de az ige nem kerülheti el figyelmem, én sem kerülhetem el az őszinte önvizsgálatot sem. Vágyom-e az anyagi javakra, azoknak meglététől várnám a biztonságot, békességet, sok téren a javulást? De az ige sokkal nagyobb kérdés elé is állít: mások elérnek tőlem? Van másnak helye mellettem? Olyan sok már a mezőm, a tehetségem, képességem, hogy más szóhoz sem juthat? Valamikor mennyire rosszul esett, és mégis milyen gyógyító volt számomra, amikor valaki azt mondta, hogy ha elmegyek, nem leszek pótolhatatlan. Milyen türelemmel, és megfelelő módszerekkel tanítgat engem mennyei Atyám arra, hogy legyen helye másnak mellettem. ÉS azt is megadja a szerető Atya, hogy örömmel tapasztaljam, mások jobban megcsinálnak valamit, mint ahogyan én tudtam volna. Egyáltalán nem szükséges fölülkerekedni bárkin is, hiszen az nem tesz sem boldoggá, sem megelégedetté, hanem azt tanítja egyre inkább Mesterem, hogy másokat magammal egyenrangúnak tartsak, majd, amikor az Ő követésének iskolájában előbbre haladok, átélem annak lelket gazdagító örömét, hogy másokat különbnek tarthatok magamnál. Tudom, ez nem mindig sikerül, sokszor elővesz még a régi énem, időnként engedek neki, és felsóhajtok, miért nincs házam és mezőm, ha nem is sok, de bár egy. Néha az anyagiakon túl, lelkileg vagyok telve magammal, és másokat eltávolítok, kirekesztek. A mai igével is tanít mennyei Atyám, visszahív az Ő követésére, a jézusi indulatú életre, emlékeztet a testvérszeretetre, és arra, hogy igazi kincsünk, lakóhelyünk az Ő országában vár ránk. Abban az országban lesz együtt, egymás mellett helye mindazoknak, akik Benne hisznek.

2012. január 16. – hétfő

Mózes ötödik könyve 11,16: Vigyázzatok, hogy szívetek el ne csábítson benneteket, el ne hajoljatok, ne szolgáljatok más isteneket, és ne boruljatok le azok előtt.

A Szentírásban sokszor elhangzó figyelmeztetés ez. Izráel az egyetlen nép, melynek Isten kijelentette magát, őket szólította meg az ÚR a próféták által, nekik ígérte gondviselését, vezetését, áldását. Így ennek a népnek meg kellett érteni, hogy egyetlen igaz Isten van, akinek szava beteljesedik, akinek hatalma tetteiből látható, ők pedig abban a kiváltságban részesültek, hogy ennek a hatalmas Istennek szövetségesei. Amikor látják, hogy a környező népek bálványokat imádnak, szobrokat tartanak isteneknek, és azok előtt hódolnak, akkor ők még hálásabbak kell legyenek, hogy az igaz istent ismerhetik, és nem a néma és tehetetlen bálványoktól kérik a segítséget. Azok nem istenek, nem segítenek, de felgerjed Isten haragja, ha mégis ezeknél keresi a választott nép az oltalmat, áldást. Ez az ige azzal különös a hasonló felszólítások sorában, hogy itt azt mondja Isten a próféta által, hogy amikor idegen istenekhez járul az Ő népe, akkor tulajdonképpen saját szívére hallgat, saját szíve csábítja el, csapja be a választott népet. Vigyázzatok, hogy szívetek el ne csábítson benneteket, írja Ézsaiás. Az édenkerti történet jut eszünkbe, ahol az asszony feltekint a tiltott fára, kíváncsúnak tartja annak gyümölcsét, és megszegi Isten parancsát. Amikor azonban elhangzik az ÚR kérdése, hogy mit tettél, az ember az asszonyra mutat, az asszony a kígyóra, és még azt is mondja, hogy a kígyó szedett rá. Arról nem beszél, hogy én magam is kíváncsúnak találtam, a kígyó pedig nem tette a számba, hanem saját akaratomból vétkeztem. Amikor idegen isteneknek hódolsz, mondja az ÚR, akkor saját szíved csábít el. Mások kísértenek, az ellenség sok minden által igyekszik téged eltávolítani Istentől, és meggyőzni, hogy áthágd parancsait, de végső soron önszántadból, bűnös szíved bűnös óhaját követve vétkezel. Ezért

Isten előre figyelmeztet, mint ahogyan mindig is figyelmeztette övéit: vigyázz, mert önnön szíved is becsaphat, bűnre vihet. Megváltónk azt kérte tanítványaitól, hogy virrasszanak és imádkozzanak tanítványait, mert a lélek kész, de a test erőtlen. Ma nekünk mondja Istenünk: vigyázzatok, ne saját szívetekre hallgassatok legelső sorban, mert még el is csábíthat szívetek, hanem első az ÚR szava legyen, csak Neki szolgáljatok, egyedül az igaz Isten előtt hódoljatok. Mennyei Atyánk őrizzen meg minket az idegen istenek szolgálatától.

2012. január 17. – kedd

Pál levele az efézusiakhoz 4,15: Az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus.

Nagyon gazdag üzenetet hordoz ez az igevers. Felszólít, hogy ragaszkodjunk az igazsághoz, mert Isten gyermekei, noha bűnös világban élnek, nem azonosulhatnak istentelen környezetük gyakorlataival, hanem Megváltójuk beszéde szerint az igenjük igen marad, az egyenesség jellemzi őket. A világ ezt el is várja tőlünk, s nem is szeretnénk ebből engedni, ragaszkodunk az igazsághoz minden körülmények között. Hitvalló ősünk szenvedni is kész voltak, de az igazságot akkor sem hagyták el. Aztán azt is kéri az apostol, s mivel szavait az ÚR Lelke ihleti, mondhatjuk, kéri tőlünk Istenünk, hogy növekedjünk fel Krisztushoz. Ő a mi példaképünk, arra törekszünk, hogy mindenben Hozzá hasonlítsunk, indulataink azonosak legyenek Krisztus önmagát szeretetből megüresítő indulatához, megbocsátásunk az Ő példáját kövesse, az Istennek való engedelmisségre minden pillanatban készen legyünk, és sok mindennel lehet ezt még folytatni. Mivel hitben kisgyermekek vagyunk, Istenhez való fordulásunktól kezdve, szüntelen növekedünk. S ahogy nem mindegy, hogy gyermekeink, akik mindenképpen fejlődnek, sok mindent elsajátítanak, növekednek ismeretben, erőben, milyen irányba növekednek, mire használják erejüket, ismereteiket, úgy a lelki ember fejlődésének is lehetnek helytelen irányai. Az egyetlen igaz és helyes irány az, amikor minden lépéssel Krisztushoz kerülünk közelebb. Ő feje életünknek, egyházának, Ő az, aki vezet, irányt szab, de Ő az is, aki erőt és segítséget nyújt a megfelelő növekedéshez. A legjobban akkor neveljük gyermekeinket, a legegészségesebb növekedést azzal segíthetjük elő, ha megfelelő környezetbe irányítjuk őket. Akár játszani akar a szomszédokkal, akár az iskolában tanul, vagy valamilyen körnek lesz tagja, mindenütt olyan legyen a légkör, a környezet, hogy a megfelelő növekedés megtörténhessen. A mi esetünkben az egyetlen megfelelő légkör neve a szeretet. Az igazsághoz is szeretetben ragaszkodunk, és nem szeretetlenül. De szeretetünk is igazságos, és nem bünt takargató, Isten előtt rejtőzködő vagy hamiskodó. Együtt a kettő, mégpedig Krisztusra figyelő igyekezettel, meghozza a gyümölcsöket, meglátszik majd az eredménye. Ebben a növekedésben segítsen mennyei Atyánk ma is egy kis lépést előre tenni.

2012. január 18. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 33,22: Mert az ÚR a mi bíránk, az ÚR a törvényadónk, az ÚR a királyunk, ő segít meg bennünket.

A demokratikus szervezetek, államformák egyik alapelve, hogy szét kell választani a törvényhozást, a végrehajtást és az igazságszolgáltatást. Egyik szervezet, hatalom törvényeket alkot, de mások legyenek azok, akik ezeket a törvényeket életbe ültetik, alkalmazzák a mindennapokban, és mindenképpen szükséges az, hogy ismét mások legyenek azok, akik számon kérnek, adott esetben az elszámolásnál tapasztalt hiányosság, vétségek miatt büntetést szabnak ki. Amikor ezek a hatalmak egy kézbe, egy szervezetbe, egy befolyás alatt egyesülnek, ott már elvész a demokrácia, mondják, ott igen nagy a visszaélés lehetősége. Az emberi élet szintjén ez így is helyes, a demokratikus szerveződésnél jobbat még nem találtak ki, mondják a szakemberek.

A választott nép életében nem a világi törvények uralkodtak, nem világi formákat ültetett át a zsidó nép saját gyakorlatában, hanem ők teokráciában éltek, nem a népuralom formáját választották, hanem Istennek engedelmeskedtek. Ahol Isten országa megvalósul, és Megváltónktól tudjuk, hogy Isten országa nem csak a jövőben jön majd el, hanem már ma bennünk és közöttünk van, ott ez a teokratikus rendszer fedezhető fel. A törvény alkotója Isten. Nem Ábrahám, nem Mózes, és még csak nem is Dávid király, vagy a király által létrehozott valamiféle bölcsek szervezete alkotja meg az általuk szükségesnek és jónak vélt törvényeket, hanem a törvényt, illetve a nagybetűs Törvényt, a Tórát Isten maga közli népével. Ő mondja el, mit kell, és mit nem szabad cselekedjenek. A végrehajtói hatalom ugyancsak Isten kezében van, hiszen Ő kormányozza népét, az ÚR gondoskodik népe védelméről is, annak jóléte, boldogulása érdekében cselekszik szüntelen. Amikor Izráel királyt kért Sámuel próféta idején, Isten a prófétának elmondja, hogy azért kér a nép királyt, mert megvetették az URat, aki igaz Királyuk volt. Az igazságszolgáltatás Isten akarata szerint az övéi életében nincs emberi kézre bízva, hanem az ÚR szolgáltat igazságot, Ő egyedül büntethet és kérheti számon a vétkeket minden embernek. Ki is hangsúlyozza, több helyen az Írás, hogy csak Istené a bosszúállás, a büntetés, az igazságos ítéletet egyedül Ő hozza meg. Isten gyermekeiként legtöbbször ma demokratikus országokban élünk, az nem ide tartozik, hogy mennyire működik ez a demokrácia. Ugyanakkor mi nem ebből a világból vagyunk, hanem Isten Országának vagyunk polgárai. A kettős állampolgárság úgy működik, hogy földi körülményeik között alávetjük magunkat az evilági törvényeknek, közigazgatási vezetőknek, alkalomadtán az igazságszolgáltatásnak. De pillanatig sem feledjük, hogy mi mennyei állampolgárokként valljuk, hogy az ÚR a mi bíránk, törvényadónk, királyunk, és mi az Ő Országának tagjai és örökösei vagyunk. Törvényét elfogadjuk, vezetéséért hálát adunk, igazságos ítélete Krisztusban felment minket minden bűntől, és igaznak, alkalmasnak nyilvánít az örök életre.

2012. január 19. – csütörtök

Zsoltárok könyve 106,1: Dicsérjétek az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!

Dicsérlek Téged, URam, hálát adok Neked, mert jó vagy, mert örökké tart a szereteted.

Van, amikor fölöslegesek a szavak, van, amikor minden magyarázat csupán eltávolít a lényegtől. Isten gyermeke, aki mindennapi életében valósággal tapasztalja Isten jóságát, aki az Ő szeretetéből él, annak legtermészetesebb az, hogy mindezekért Istent dicséri, és Isten dicséretére szólítja fel embertársait. Próbáljunk ma erre összpontosítani, beszédünkkel, életvitelünkkel magasztaljuk az URat, magunk is, másokat is erre bátorítva adjunk hálát Isten szeretetéért.

2012. január 20. – péntek

Mózes első könyve 13,8: Azért Ábrám ezt mondta Lótnak: Ne legyen viszály köztem és közted, az én pásztoraim és a te pásztoraid között, hiszen rokonok vagyunk!

Isten gyermekei példát adnak a világnak, akkor is, amikor ők nem példaadás céljából cselekszenek, hanem számukra természetes az, hogy Isten vezetése alapján másként álnak sok kérdéshez, mint azok, akik nem ismerik az URat. Ábrám, a későbbi Ábrahám parancsot kap Istentől, hogy vándoroljon el szülőföldjéről az Istentől kapott irányba. Lót, az unokaöccse vele tart. Mivel mindketten módos emberek, sok jószáguk van, elkerülhetetlen a konfliktus, a pásztorok összekapnak, majdhogya baj lesz belőle. Itt lép közbe Ábrám, de nem úgy, mint gondolnánk, s amint sokszor az a mai életben történik. Akkori és mostani szokás szerint is, jog szerint is, de még Isten elhívásának szempontja szerint is, a jóérzésről nem is beszélve Lótnak kellene kezdeményezni, és továbbállni. Lót nem kapott elhívást, ő nagybátyját követte, ezért Lót kellene észrevegye a feszült helyzetet és alázatos továbbállással

orvosolja. A fiatalabb Lót mégsem kezdeményez, nem érzékeli, hogy nagyobb is lehet a baj. Ábrám pedig odamegy hozzá, és első szavával kifejezi szándékát: ne legyen viszály. Olyan jó ezt hallani tőle, annyira szükség van olyan istenfélő emberekre, akiket ez a szempont vezet: ne legyen viszály. Nem tartja vissza Ábrámot az, hogy ő az idősebb, ő a vezető, hanem úgymond leereszkedik a fiatalabbhoz, és azt javasolja, hogy keressék a megoldást. Közülünk sokan nem így kezdenénk. Milyen sokszor csupán fokozzuk a bajt, mert önérzetesen és a magunk igaza felől meggyőződve akarunk a feszültség végére járni. Mi kinyomozzuk, hogy honnan indult a baj, megbüntetjük a vétkeket, igazságot szolgáltatunk, és akkor minden rendben lesz. Az idősebb, vagy a rangban nagyobb szabja meg, hogy miként tovább. A tapasztalat azt mutatja, hogy a sérelmek maradnak, a kikényszerített békesség nem áldásos, a feszültség kívülről beköltözik a szívbe, nincs igazi megoldás. Isten embere, Ábrahám a valódi megoldásra mutat példát: kezdeményezem, együtt keressük azt a legjobb megoldást, mert mi testvérek, rokonok vagyunk. Atyánk adja meg nekünk ezt az indulatot, alázatot és bölcsességet, hogy a feszültségek eltűnjenek a testvéri közösségekben.

2012. január 21. – szombat

Péter első levele 1,13: Teljes bizonyossággal reménykedjetez abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok.

Csak az Isten nagy kegyelme, hogy nincsen még végünk, valljuk az ószövetségi prófétával, s ugyancsak vele azt is, hogy minden reggel megújul, nagy az Isten irgalma. Sajnos, még mindig nagyon sokan vannak, akik azt vallják, hogy Istentől azt kapjuk, amit érdemlünk, s nem látják saját bűneik nagyságát, sem Isten érthetetlen szeretetének felfoghatatlan voltát, az Ő naponta megújuló kegyelmét, irgalmát. Kegyelemből élünk nap mint nap, hiszen azok is, aki már Istenhez fordultunk és arra törekszünk, hogy Neki szánjuk mindennapi engedelmisségben életünket, mi is rászorulunk a kegyelemre. Miután Isten megláttatta velünk bűneinket, elveszett voltunkat, és megvallottuk bűneinket, megköszöntük a megváltást, nem lettünk tökéletesen szentek, akiket többé semmilyen bűn, vagy álnokság ne vihetne bűnre. Még megvan régi természetünk, noha az újra összpontosítunk, s megvan bennünk a hajlandóság is a rosszra. Szükségünk van tehát szüntelen, földi életünk idején Isten kegyelmére. és hálásak vagyunk Istennek azért, mert az Ő kegyelmét nem vonja meg tőlünk.

Péter apostol arról ír ebben a versben, hogy amikor a mi URunk Jézus Krisztus megjelenik, akkor részesülünk az Ő kegyelmében. Nem vagyok abban biztos, hogy teljességgel értem ezt a mondatot, a benne leírt üzenetet, sőt, közelebb van az igazsághoz, ha azt mondom, hogy biztos, hogy nem egészen világos minden ebből a kijelentésből számomra. Egy keveset azonban felfedezni vélek az üzenet gazdagságából. Az egyik ilyen része az üzenetnek az, hogy noha egész életemben törekednem kell arra, hogy életemet egyre jobban Istennek szenteljem, elég valószínű az, hogy nem jutok el a földi élet során a tökéletes átadásra, odaszentelésre, arra az istenfélő és szent életre, melyben már ne szorulnék a kegyelemre. Mondanom sem kell, hogy ez semmiféle könnyelműségre, felszíniességre nem ad okot, hanem a csüggedéstől akar megóvni. A másik üzenet pedig az, hogy Isten kegyelme nagyobb annál, amit elképzeltem. Nem csak földi életem során élek belőle naponként, hanem Krisztus megjelenésekor is megkapom, ha Ő még földi életem során jönne vissza. Kegyelmet kegyelemre. Mit mondhatunk mást, mint rácsodálkozva erre a nagy jóságra, érthetetlen kegyelemre, még jobban igyekszünk arra, hogy hálával éljünk vele, és szüntelen magasztaljuk érte az ÚR Nevét.

2012. január 22. – vasárnap

A prédikátor könyve 7,29: Isten az embereket becsületeseknek teremtette, csakhogy ők mindenféle okoskodásokhoz folyamodtak.

A prédikátor nem azt mondja, hogy büntelenek vagyunk, amikor születünk, szentek és ártatlanok, amikor a világra jövünk, és csak a rossz nevelés vezet gonoszra. Jó, ha pontosan olvassuk az Írásokat. Amikor pedig nehezen értjük az ígét, egyik legegyszerűbb segítség az, ha több fordítást is megvizsgálunk. Az első, amit ekkor észreveszünk az, hogy minden más fordítás becsületes helyett igazat ír. Kétségtelen, hogy szoros összefüggés van az ember igaz volta és becsületessége között, de lehet, hogy érthetőbb az ige üzenete, ha azt mondjuk, Isten az embert igaznak alkotta. Az ember pedig az által távolodik el a maga becsületes, vagy igaz voltától, hogy okoskodik. De ez is nagyon tág fogalom, sok értelmezési lehetősége is van, ezért nézzük újra a fordításokat. Itt már több változattal találkozunk, mindenik valamit hozzá ad a jelentéshez. A bibliafordítók az ige üzenetét így fogalmazták meg nyelvünkön: az emberek kerestek sok kigondolást, az ember sokféle mesterkedésbe ártja magát, az emberek kerestek hiába-való gondolatokat, az ember végtelen kérdésekbe bonyolította magát. Ezeket tesszük, mert tehetjük, mert az ember régóta vallja, hogy a fejlődés egyik fő mozgató rugója a kíváncsiság, a kételkedést pedig a gondolkodás és a létezés alapjának nyilvánítottuk. Ebből következik aztán számomra ilyen felfoghatatlan, de szinte általánosan elfogadott gyakorlat, hogy miközben emberek milliói éheznek és szenvednek, és egyre csökkennek a rendelkezésre álló összegek a betegellátásra, a mindennemű szenvedések enyhítésére, azért csillagászati összegeket költ a világ azért, hogy igazolja emberek által kitalált elméleteit, akár a földönkívüliek kutatására, akár a világ keletkezésének ma elfogadott elméletének bizonyítására gondolunk. De ugyanez kicsiben, azaz egyéni életünkben is megvan. Hallottam már nagyon sokszor embereket vitatkozni olyan kérdésekről, melyek messze meghaladják ismereteiket, és közben eltávolodnak nem csak az igazságtól, hanem egymástól sem. Ismerek embereket, akiknek életét meghatározza a tévé, vagy a rádió, s minden nap hevesen vitatják az aznap hallottakat, észre sem veszik, hogy egyik nap a holdra szállást cáfolják, másnap egy futball meccsen való bírói döntés mellett állnak ki, harmadnap biztosan tudják, hogy az egyik miniszter vagyonának hány százaléka származik pénzmosásból, és így tovább. Mindig nagyon tájékozottak, ismerik a legújabb megjelent autómárkát, számítógépes programot, közéleti eseményeket. Lehet, hogy közben nem ismerik saját gyermekeik vágyait, de azt sem, hogy az életük merre tart, mitől lehetne békés, tartalmas, céltudatos. A példákat tetszés szerint folytatni lehet, saját életünkben kell azonban elkezdni a vizsgálatot, mi az, ami foglalkoztat, ami kérdés, amibe bonyolódunk, amibe bele ártjuk magunkat. Igaz, szükséges, fontos, építő, vagy hiábavaló? Közelebb visz az igazsághoz, az Igazhoz, vagy üresen hajtjuk a mókuskereket? Pál szavai legyenek ma is követendővé számunkra: *Továbbá, Atyámfiai, a mik csak igazak, a mik csak tisztességesek, a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.*

2012. január 23. – hétfő

Jónás próféta könyve 2,7: Te kiemelted életemet a sírból, ó, URam, Istenem!

Ezt az imádságot minden bizonnyal nem akkor jegyezte le a próféta, amikor azt elmondta Istennek, hanem később. De élete végéig emlékezett erre az imára, és arra is, hogy milyen körülmények között mondta, vagy inkább suttogetta, rebegte azt. A huszonegyedik században már az sem lep meg, ha föld körüli pályán keringő űrhajón tartózkodó tudós dicséri Istent a teremtés csodájáért, az pedig igen gyakori mai körülmények között, hogy nyomorúságban, nehézség idején valaki megtapasztalja Isten kegyelmét, és úgy éli meg a segítséget, mintha Isten őt a sírból emelte volna ki. Jónás esete azonban

sajátságos és egyedi. Ő Isten előtt menekülve jut a tengerre, de ott sem akar még Isten akaratával foglalkozni, mélyen alszik a hajóban, amikor az viharba kerül. Amikor kiderül, hogy miatta került mindenki életveszélybe a hajón, a megoldást Jónás kínálja, őt vessék a tengerbe, akkor valamennyien megmenekülnek. Itt Jónás lemond az életéről, belátja, hogy Istennel nem lehet perelni, Tőle nem lehet menekülni, akkor legalább mások ne szenvedjenek miatta, neki úgy sincs semmi esélye már az életre, hadd halljon meg a tenger habjai között. De amikor a tengerbe dobják a prófétát, a sírja nem a víz lesz, hanem egy óriáshal, legalábbis első pillanatban ezt gondolja. Ott azonban, a hal gyomrába kerülve lehetetlent kér Istentől. Jónás hirtelen megtanul imádkozni, és szabadulásért könyörög. A lehetetlent is lehetségesnek tartja már, és tudja, Istennek hatalmának nincs határa. Az ÚR pedig meghallja és meghallgatja Jónás imáját, kiszabadítja őt, és megbízását is megújítja, újra elküldi Őt Ninivébe prédikálni. Jónás pedig leírja, hogyan imádkozott a mélyben, és azt is, hogy a Mindenható őt még onnan is kiszabadította. Nekünk pedig ma következtetéseket kell megfogalmazni: Istennek semmi nem lehetetlen, még az sem, amire nincs példa, sem emberi elképzelés. Az ÚR a legmélyebbről és legutolsó pillanatban elhangzó imát is hallja, bár nem kell addig halogassuk a segítségkérést. Még egy addig Tőle menekülő ember imájára is odafigyel az ÚR. Aki megtapasztalta Isten kegyelmét, az másokat is erősíteni akar saját tapasztalatával, ezért leírja, elmondja, hogyan segítette meg őt Isten. Azt azonban jó lesz megjegyezni, hogy az ÚR kiment a nyomorúságból, de amikor Isten Ninive irányába küld minket, ne induljunk ellenkező irányba, hanem az Ő vezetésének engedelmeskedve áldásaiban tapasztaljuk meg hatalmát.

2012. január 24. – kedd

A zsidókhoz írt levél 10,24-25: Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták.

A közösség iránti felelősségre szólít fel az ige. Ma nagyon divatosak a közösségi oldalak, ahol barátokra, ismerősökre találunk az emberek, és szinte mindenki tudja, le is írják sok helyen, hogy ezek nem igaz dolgok, sokan csak azt tűzték ki célul, hogy minél többen legyenek az ő lapjukon. És miközben naponta csatlakoznak újabb és újabb tagok egy személy ismerőseihez, sokszor ő egyre elszigeteltebb, magányosabb, nem igazán tudja, mi is az a közösség. Az úgynevezett virtuális közösség önmagában való ellentmondás, hiszen a közösség egyik alapfeltétele a személyes kapcsolat. A másik mai jelenség pedig az, hogy vannak úgynevezett közösségek, mint amilyen egy gyülekezet, és sokszor itt is csak névleges a közösség, az emberek nem is ismerik egymást, esetleg annyit tudnak, hogy az a másik ember is időnként eljön a gyülekezetbe. De még a nevét sem tudjuk sok testvérünknek, akivel állítólag a templomban együtt imádkozunk, és Isten vezetése szerint egyet akarunk. Az pedig egyre jobban jellemzi még a keresztyén közösségeket is, hogy mindenki törődjön a saját dolgával, senkinek az életébe nem lehet beavatkozni, semmire nem lehet sem figyelmeztetni, sem buzdítani a másik embert. A legtöbb, amiben az egymással való kapcsolatot ma sokan elképzelik, az, hogy ha valakinek baja van, kérjen segítséget, ha lehet, teszünk érte valamit, ezen kívül pedig lehetnek olyan rendezvények, melyekre közösen elmegyünk.

Mai igénk bátorítja Isten gyermekeit, minket arra, hogy felelősek legyünk egymásért, hogy a krisztusi szeretet parancsot a felebarát felé a gyakorlatban, cselekedetekben éljük meg. Hadd mondjam itt személyesen, hogy ez sokkal nehezebb, mint képzelni. Ki az, aki elmondja nekünk azt, hogy valakit nem tud szeretni? Az, aki megbízik bennünk, akivel jó kapcsolatban vagyunk. És ilyenkor azt várja tőlünk, hogy egyetértsünk vele. Isten előtti bűnbánattal mondom, volt már olyan, amikor szívemben igazán zokogtam, mert az előttem álló ember kiöntötte panaszait, a másik emberről elmondta a sok rosszat, amivel neki fájdalmat okozott, én pedig, mintha a szám lebévult volna, nem tudtam azt mondani neki, hogy a mi URunk parancsa szerint neked őt is szeretned kellene. Ezért ismételtelen szól az

ige nekem is, Neked is, hogy azzal az egymás iránti felelősséggel éljünk, mely indítson minket arra, hogy szeretetre, jóra buzdítsuk egymást. Adjon mennyei Atyánk ehhez bölcsességet, erőt, bátorságot és sok egymás iránti szeretetet.

2012. január 25. – szerda

Mózes első könyve 24,7: Ő elküldi majd angyalát előttem.

Ábrahám elküldi szolgáját, hogy hozzon feleséget fiának, Izsáknak. A szolga érzi, hogy ez a feladat nagy felelősséggel jár, ehhez ő nem szokott hozzá. A szolga feladata csak az volt eddig, hogy teljesítse urának parancsait. Felelőssége nem volt, ha jó volt Ábrahám parancsa, akkor a szolga engedelmissége által kivitelezte ezt a jót, ha nem volt szerencsés a parancs, akkor Ábrahám látta kárát, de a szolga nem volt felelős miatta. A szolgának nem volt eddig szüksége a hitre, hinni Istenben Ábrahámnak kellett, s ha ez a hit azt jelentette, hogy idegen földre kell költözni, ez is az Ábrahám döntése volt. Akár jónak tartotta, akár rettegett a szolga az idegen földre való vándorlástól, őt nem kérdezték, ő csak követte urát, s engedelmeskedett neki. Most pedig olyan feladatot kap, amelynek teljesítésekor nem lesz vele Ábrahám. Számtalan kérdés fogalmazódhatott meg benne. Nem magát féltette, hogy az úton egy szolgát akár meg is ölhet bárki, nem volt kérdése az utazás körülményeiről, hanem a feladat nagyságának tudatában azt kérdezi Ábrahámtól, mi lesz, ha nem sikerül feleséget találni Izsáknak. Ha nem jön el vele az, akit az ÚR majd értésére ad, hogy azt válassza. Nagyon szép ez a kérdés, Ábrahám mellett az ő szolgája megtanult Istenben bízni. Arról nem kérdez a szolga, hogy miként válasszak feleséget Izsáknak, honnan tudom majd, hogy ki a hozzá illő. Aki a hit atyja mellett szolgál, az megtanulja, hogy nem neki kell választani, hanem Isten az, aki ezt kijelenti, a megfelelő időben és a megfelelő módon. Arról nincs kérdés, hogy Isten valóban ott lesz, és Ő megmutatja, ki a választott. A kérdés csak arról szól, hogy mi lesz, ha az a leány nem akar eljönni a szolgálával. Az Isten vezetése biztos, az emberek engedelmissége nem. Ekkor mondja Ábrahám a szolgának, hogy aki Isten utjain jár, az ÚR akarata szerinti küldetést tölt be, az megtapasztalja azt a csodát, hogy Isten az emberek szívét is elkészíti, nem lesz kérdéssé még az emberek hozzáállása sem. Nem úgy van, hogy Isten megmutatja, aztán neked kell őt meggyőzöd, nem a taktikától, meggyőző erődtől függ, hanem erről is az ÚR gondoskodik. A hit hősének szolgája, aki most egyedül indul a hit küldetésének útján, megtapasztalja, hogy miként gondoskodik az ÚR lépésről-lépésre azokról, akik engedelmisségben élnek, az Ő akarata szerinti követségben járnak. Gyakran kérdezik azok, akik még nem döntötték el az Istennek való engedelmisséget, hogy mi lesz, vagy inkább így mondják, mi lenne, ha ők azt tennék, amit az ÚR akar. Sok kérdés marad megválaszolatlan, sok kétség erősödik bennük mindaddig, míg csak feltételes módon kérdezik, mi lenne, ha. Amikor viszont valaki elindul a hit útján, csodálkozva tapasztalja napról-napra Isten „leleményességét”, gondviselésének csodálatos útjait, s elmondhatjuk, valóban, az ÚR angyala jár előttünk. Add, URam, hogy ez ma is így legyen. A Neked való engedelmisség útjain járjak, s bátran induljak azzal a biztos tudattal, hogy Te jársz előttem, angyalaid által.

2012. január 26. – csütörtök

János első levele 5,20-21: Ő az igaz Isten és az örök élet. Gyermekeim, őrizkedjete a bálványoktól!

Akik hisznek Istenben, azok úgy mondják, hogy Isten ilyennek teremtette az embert, akik nem hisznek Istenben, úgy fogalmazzak, hogy az ember fejlődés útján, számtalan véletlen befolyásnak következményeként kialakult természete sikeredett ilyennek, de mindkét táborból legtöbbször megegyeznek abban, hogy az ember vallásos lény, azaz mindig keres valakit, vagy valamit, amit imádjon. A hívő ember az igaz Istent keresi, Őt imádja. Aki Istent tagadja, az valami mást tart

mindenek felettinek, itt pedig nagyon hosszú felsorolás következhetne. Önmagát tartja a fontossági sorrendben elsőnek sok ember, ezt nevezzük önimádatnak, mások azt, amit ők szabadságnak hisznek és neveznek, azt gondolják a legnagyobb értéknek, ismét mások az alkotó szellemet, az emberséget, a szeretetet, és ki tudja mennyi mindent még. Mi, akik Istenben hiszünk, néha abba a hibába esünk, hogy három részre osztjuk az embereket: az Istenben hívők, az Istent tagadók és Ő ellene lázadók, gonosztevők, és a harmadik csoport a semlegesek csapata, akik nem tagadják Istent, nem is hisznek benne, hanem csak szépen akarnak élni, senkinek nem ártani, különféle evilági értékeket keresni és megosztani törekszenek. A Szentírásban nincs meg ez a három lehetőség. A mai igeversek is arról szólnak, hogy csak ez a két lehetőség van, s ezek egymással ellentétesek és kizáróak: vagy igaz Istennek tartjuk a mi URunk Jézus Krisztust, hiszünk Benne, mennyei Atyánk gyermekei vagyunk, vagy bálványimádók vagyunk. Nem használjuk ma ezt a szót, hogy bálványimádó, hanem szépen fogalmazunk, szabadon gondolkodó lett sok ember, vagy a fentebb említett földi értékeket keresi és követi. Mi azonban határozattan az első csoporthoz tartozunk és ebben akarunk maradni: azok közösségébe, akik valljuk, Jézus Krisztus az igaz Isten, Ő az örök élet, és nekünk Benne van örök életünk. Meg akarunk maradni abban, amit konfirmációnkkor énekeltünk: Rá, Jézusra tekintünk, máshová nem, Istenünk úgy áldjon, ámen.

2012. január 27. – péntek

A zsoltárok könyve 46,2-3: Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe.

Ismert ige áll ma előttünk, több helyen olvasható aranymondásként is, falra kifüggesztve. Megerősödünk hitünkben, Istenhez való ragaszkodásunkban, mikor a zsoltár szavai emlékeztetnek a zsoltár szerzőinek vallomására, és eszünkbe jut az is, hogy Isten hogyan oltalmazta, segítette nem csak a bibliai időben élő embereket, hanem mindenkori követőit is. Arra ösztönöz az ige, hogy mi is forduljunk Istenünkhöz nyomorúság idején. Önmagunkat is bátorítva, mások előtt is megvalljuk hitünket, bizonyosságot teszünk arról, hogy nem félünk a legnagyobb katasztrófák idején sem, és erre a félelem nélküli életre hívjuk embertársainkat is. De úgy, ahogy a kisgyermek is sokkal jobban utánozzák cselekedeteinket, mint amennyire engedelmeskednek utasításainknak, úgy a keresztyén embernek is tettei „beszélnek” hatásosabban szavainál. Jó az, ha nyíltan megvalljuk, hogy nehézség idején Istenben bízunk, de akkor nehézség idején látszódjék rajtunk ez a bizalom. Erre sajnos ma sok alkalom adódik, hiszen ma sokszor érezzük úgy, hogy a föld megindult lábunk alatt, minden mozog, inog, változik, értékét veszti, mi, Istenfélő emberek pedig gyakran kell vizsgázzunk az Úrban való bizodalomunkról. Erősítse meg Istenünk a mi hitünket, Benne való bizodalomunkat, és minden gyermekének hitét, hogy a próbák alatt tanúsított magatartásunkkal másoknak is kíváncsossá tegyük azt, hogy Isten Nevét segítségül hívják, Őt keressék, megismerjék, a nyomorúság idején félelem nélkül éljenek.

2012. január 28. – szombat

Mózes második könyve 34,9: Ó, Uram, ha megnyertem jóindulatodat, járj közöttünk Uram!

Ki és mikor mondja ezt az ígét? Arra gondolhatunk, hogy Isten embere akkor mondhat ilyeneket, amikor valahogyan, valamivel rászolgált arra, hogy Isten jóindulattal tekintsen rá. És főleg olyankor kérünk Istentől az egész közösségre kiható áldást, ajándékot, amikor úgy gondoljuk, hogy kezdenek jó irányba menni a dolgok, nem igazán merjük kimondani, hogy rászolgált a nép Isten odafigyelésére, de

mégis, kicsit erre is gondolunk. Amikor a jó rügyei kezdenek látszani, akkor bátrabban járulunk mennyei Atyánk elé, s ha nem is hivatkozunk hivalkodva teljesítményeikre, de azért megalapozottabbak érezzük Isten elé járulásunkat. Mózes viszont nem így ment Isten elé. Épp nem a jó irányba mentek a dolgok. Isten szövetséget akar kötni a néppel, de mivel sokáig volt a hegyen vezetőjük, ezért aranyból készítenek maguknak bálványt, azt imádják, Isten haragját váltva ki. Mózes pedig nem tud magán uralkodni, hanem az Isten törvényét tartalmazó kőtáblákat széttöri, amikor a bálványt is megsemmisíti.

Ezek után Mózes mégis Isten kegyelméért könyörög, és az ÚR hajlandó elfogadni Mózes imáját, újra magához hívja őt a hegyre, és még egyszer megkapják a parancsolatokat. Sőt, arról is biztosítja Isten Mózes, hogy megnyerte jóindulatát. Ezen mintegy felbuzdulva Mózes tovább megy, s azt kéri Istentől, hogy járjon népe között, azaz legyen állandó a közösség Isten és a választott nép között. Mintha azt mondaná, hogy látod URam, mennyire gyarlók tudunk mi lenni, elég pár napot hiányozni, s a nép máris rossz irányba tér. Emberi természetünk hajlamos a bűnre, az Istentől való elfordulásra, s ezen csak úgy lehet segíteni, ha a kapcsolat állandósul. Nem elég időnként elmondani a jó irányt, s aztán próbálja meg a nép azt megtartani, hanem szüntelen kapcsolatra, élő közösségre van szükség. És ez ma is így van. Nem elég nekünk sem hetente egy órát Isten közelében lenni, hanem úgy kell élnünk, mint akik tudjuk, hogy Isten pillanatra sincs távol tőlünk. S nagy kegyelem az, hogy mindazok ellenére, amit tettünk, amiért az ÚR távol maradhatna, amennyiben mi bűnbánattal Hozzá fordulunk, Ő kész megbocsátani a bűnt és megújítani a kapcsolatot. Őszinte szívből kérjük saját közösségeikre is, hogy Istenünk járjon közöttünk szüntelen.

2012. január 29. – vasárnap

Júdás levele 1,24-25: Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel: az egyedül üdvözítő Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által: dicsőség, fenség, erő és hatalom öröktől fogva, most és mindörökké. Ámen.

Két apró bevezető megjegyzést teszünk, az egyik az, hogy van, amikor Júdás leveléből úgy idéznek, hogy csak a versek számát adják meg, tehát a mai igét így is jelezhattük volna, hogy Júdás 24-25, mert ennek a bibliai könyvnek egyetlen része van. A második megjegyzés pedig az, hogy Júdás nevét hallva, Jézus tanítványa jut eszünkbe, s erről a tanítványról is főleg az, hogy elárulta Mesterét. Itt viszont egy másik azonos nevű tanítványról van szó, aki nem a 12 közé tartozott, hanem a szélesebb körű Jézust követők seregéhez, önmagát Jakab testvéreként nevezi meg. A mai két verssel zárul Júdás levele, már a közepes méretű Bibliákban sincs egy oldalnyi ez a könyv. A magyarázatokban néha elmaradnak az újszövetségi levelek záró verseinek magyarázatai, mert azokat csupán üzenetet nélkülöző köszöntéseknek gondolják. Júdás levelében ezek a versek nem elköszönést tartalmaznak, mégsem minden kommentár foglalkozik vele, mert ha nem is elköszönés, de csak záradék, befejező szép zárómondat, vélik egyesek. Saját tapasztalatunk azonban azt súgja, hogy noha minden üzenetnek kellene legyen eleje és vége, azok mégsem jelentéktelen részek. Egyáltalán nem mindegy, hogy valaki kedves barátomnak szólít, tisztelt uramnak, hölgyemnek, vagy azzal kezdi, hogy ide figyelj te senkiházi. Ma elég elterjedt az is, hogy hiányzik a megszólítás. A befejezés fontosságát azok tudják, akik gyakran küldenek, írnak levelet, üzenetet. Nem a tartalmatlan fecsegésre gondolok, hanem a valódi üzenetre. Sokszor percekig fogalmazunk egy megfelelő záró mondatot, melyből érezzék a tisztelet is, a sürgetés is, a komolyság, de a jóindulat is. Érdemes azon is elgondolkozzunk, hogyan fejezzük be imádságainkat. Sokszor bánkodom amiatt, hogy vannak befejezetlen imádságaim, mert elvonja valami a figyelmem, vagy a fáradtság miatt belealszom. Ez nem méltó az Isten iránti tisztelemhez. Legtöbbször úgy fejezem be, hogy Jézus Krisztusért hallgass meg. Most elgondolkozom, lehet, hogy ezzel is csak a saját

kívánságaim teljesítését szeretném sürgetni, vagy az is benne volt az imádságban, s ezt is kérem Jézusért, hogy az ÚR adja azt, ami szerint a legjobb, és ne is csak adjon, hanem használjon engem Neve dicsőítésére. Az Úr imádsága is magasztalással végződik, az Ő hatalmának, dicsőségének megvallásával. Buzdít engem a mai ige, és buzdít mindnyájunkat arra, hogy magasztaljuk mennyei Atyánkat minden alkalommal.

2012. január 30. – hétfő

Ézsaiás próféta könyve 38,16: Uram, az éltet mindenkit, engem is csak az éltet ezek után, hogy megerősítesz és meggyógyítasz.

Isten prófétája tudtára adja Ezékiásnak, Izráel királyának, hogy napjai végükhöz közelednek, nem sokára elköltözik az élők sorából. A király megszomorodik, sőt, keservesen sír, és imádkozik, de kimondja, hogy Isten azt cselekedje, amit jónak lát. Az ÚR visszaküldi Ézsaiás prófétát a királyhoz, azzal az üzenettel, hogy életét meghosszabbította tizenöt esztendővel. A király újra imádkozik, most már nem bánatosan, hanem hálaadással. Isten már Mózes által azt üzenete népének, hogy „én vagyok a te gyógyítód”. Most pedig Ezékiás király imádságában mondja ezt a szép vallomást, mely szerint Isten az ő megerősítője és gyógyítója. Elgondolkoztató az, hogy míg egészségesek vagyunk, ritkán gondolunk arra, hogy Isten az, aki naponta megerősít minket, ő az, akinek életünk minden pillanataért hálaival tartozunk. Betegségben, próbák alatt viszonylag sokan kiáltanak fel Izráel királyához hasonló módon, amikor segítségre szorulunk, akkor mindnyájan emlékezünk arra, hogy az ÚR Mindenható, Ő az, aki az utolsó szó jogával rendelkezik úgy a betegségből való felgyógyulás, mint az élet vagy halál kérdésében. Ezékiás példájából jót is, kevésbé jót is tanulhatunk. Érdemes elgondolkozni ezen, hogy mi tudunk-e hasonló módon imádkozni, ég ha könnyek között is, hogy a gyógyulás, az életben maradás kérdésében legyen meg Isten akarata. Amikor mennyei Atyánk segítségével megerősödünk, betegségből felépülünk, örömmel és hálaadás nélkül rohanunk tovább, vagy kimondjuk mi is, hogy az éltet, azért vagyunk életben, mert így akarta a Mindenható isten, aki minket is megerősített. Sajnos, azt is tudjuk az Írásból, hogy Ezékiás király nem mindig az ÚR akarata szerint használta ki a kegyelemből kapott másfél évtizedet, volt, amikor felfuvalkodott, és cselekedeteiben sem mindig kérdezte az URat. Az elhatározás, a szándék nemes volt, a kivitelezés nem teljesen az. Ezért kell nekünk nem csak a bajok idején, hanem minden nap az URat keresni, minden nap emlékezni arra, hogy ha van erőnk, az Tőle van, ha tart még életünk, akkor Neki van azzal célja, amikor meggyógyít, akkor az Ő kegyelme árad ránk. URam, csak az éltet a mai napon is, hogy Te megerősítesz, velem vagy, én pedig kérlek, tedd világossá számomra akaratodat, hogy ne éljek vissza a kegyellemmel, hanem Lelked erejével tudjam azt cselekedni, ami kedves Előtted.

2012. január 31. – kedd

Malakiás próféta könyve 1,6: A fiú tiszteli atyját, a szolga az urát. Ha én atya vagyok, miért nem tisztelnek?

Az ószövetség utolsó könyvében párbeszédet olvasunk, Isten és a választott nép között. Isten kijelenti, hogy népét szereti, az ő népe pedig visszakérdez, hogy miben látszik meg Isten szeretete? Miután Isten válaszol a nép kérdésére, maga Isten kérdez, és az ő népének kell válaszolnia. Sokszor mondjuk, hogy Istennek közösségben élünk, azt is, hogy az imádság Istennel való párbeszéd, abban mi az URat magasztaljuk, Tőle kérünk és kérdezzünk, az ÚR pedig minket szólít meg, adja az útmutatást, a bölcsességet, máskor viszont Ő kérdez minket. Keresztyénnek lenni nem azt jelenti csupán, hogy azt gondoljuk, valakinek lenni kell, aki teremtette a világot, és fenntartja azt, a mi feladatunk pedig csak az, hogy jók legyünk, és alkalomadtán elmenjünk a templomba, ahol minden ékes és szép rendben történik,

előre megszabott rendtartás szerint. Az a keresztyén, aki Krisztus által kapcsolatban, közösségben van Istennel. A malakiási kérdést alkalmazhatjuk önmagunkra is, hiszen Megváltónk úgy tanított minket imádkozni, hogy Istenünket „Mi Atyánk”-nak szólítsuk. Ezek szerint Istenünk minket is kérdez, ha mi Őt atyának nevezzük, vajon atyaként is jövünk Hozzá? Szüleimhez való saját személyes viszonyulásomat veszem alapul, melyről tudom, hogy nem tökéletes, de arra alkalmas, hogy Isten kérdését jobban megértsem. Tudom, mennyit tettek értem, amikor megszülettem, amikor kicsi voltam, noha nem meséltek el mindent, de abból, amit elmondtak, s amit magam is mint szülő láttam saját gyermekeim nevelésénél, elképzelem, mennyi áldozatot hoztak értem. Igyekeztek mindig a legjobbat adni nekem, még akkor is, ha ők ezért nélkülöztek. Ezért nagyon szeretem őket, és tisztelettel vagyok irántuk. Próbálom kitalálni, mert sokszor nem mondják el, hogy mire is lenne szükségük, s ha lehetséges, azon is gondolkodom, mivel szerezhetek nekik örömet, mivel vidámíthatom meg szívüket. Nem tenné őket boldoggá, ha lenne nagyon sok pénzem, és drága ruhát, vagy értékes ajándékot adnék, hanem annak örvendenek, ha meglátogatom, ha felhívom őket, ha nevükre nem hozok szégyent. Ezt a felsorolást hosszan lehet folytatni. A kérdés az, hogy imádságaimban Istent atyámnak szólítom, megvan-e bennem ez a viszonyulás Istenhez? Nincs mit adjak Neki, s ha lenne is, az sem lenne az enyém, hiszen Övé az egész föld. De biztosan elvárja, és öröm Istennek, ha naponta felhívom, ha naponta imádkozom, ha az Ő akarata szerint élek. Ez nekem is a legjobb, és az Ő dicsőségére is történik. Ha Isten atyám, akkor neki mondom el először, ha bánt valami, ha nehézségeim vannak, Tőle kérek tanácsot, Vele akarom megbeszélni életem minden apró vagy nagyobb ügyét, baját, és Vele osztom meg szívesen örömeimet. A gyermek atyjához való bizalmával könyörögjünk ma Istenhez, keressük a Vele való meghitt közösséget, tiszteljük az URat azzal, hogy örömet szerzünk Neki a Szavának való engedelmességgel.